YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kuudes jaosto)
5 päivänä lokakuuta 1995 *

Asiassa C-125/94,

jonka Giudice conciliatore di Milano (Italia) on saattanut ETY:n perustamissopimuksen 177 artiklan mukaisesti yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi saadakseen tässä kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevassa asiassa,

Aprile Srl, selvitystilassa,

vastaan

Amministrazione delle Finanze dello Stato,

ennakkoratkaisun ETY:n perustamissopimuksen 3 artiklan a ja h kohdan, 5, 9, 11, 12, 13, 16 ja 189 artiklan ja fyysisten tarkastusten ja hallinnollisten muodollisuuksien helpottamisesta tavarakuljetuksissa jäsenvaltioiden välillä 1 päivänä joulukuuta 1983 annetun neuvoston direktiivin 83/643/ETY (EYVL L 359, s. 8) tulkinnasta, sellaisena kuin direktiivi on muutettuna 15 päivänä joulukuuta 1986 annetulla neuvoston direktiivillä 87/53/ETY (EYVL 1987 L 24, s. 33),

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja F. A. Schockweiler (esittelevä tuomari), tuomarit C. N. Kakouris, J. L. Murray, G. Hirsch ja H. Ragnemalm,

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

julkisasiamies: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
kirjaaja: hallintovirkamies L. Hewlett,

ottaen huomioon kirjalliset huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— Aprile Srl:n puolesta asianajajat E. Beretta ja A. Bozzi, Milano,

— Italian hallitus, asiamiehenään ulkoasiainministeriön kansainvälisoikeudellisten riita-asioiden osastopäällikkö, professori U. Leanza avustajanaan avvocato dello Stato F. Favara,

— Tanskan hallitus, asiamiehenään ulkoasiainministeriön osastopäällikkö P. Biering,

— Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään oikeudellisen osaston virkamies A. Aresu,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan Aprile Srl:n, Italian hallituksen, jota edusti professori U. Leanza avustajanaan avvocato dello Stato Fiorilli, Tanskan hallituksen, jota edusti P. Biering ja Kammeradvocat G. Larsen, sekä komission esittämät suulliset huomautukset 11.5.1995 pidetyssä suullisessa käsittelyssä,

kuultuaan julkisasiamiehen 29.6.1995 pidetyssä käsittelyssä esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Giudice conciliatore di Milano on 26.4.1994 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 29.4.1994, esittänyt EY:n perustamissopimuksen 177 artiklan nojalla yhteisöjen tuomioistuimelle viisi ennakkoratkaisukysymystä ETY:n perustamissopimuksen (nykyisin EY:n perustamissopimus) 3 artiklan a ja h kohdan, 5, 9, 11, 12, 13, 16 ja 189 artiklan ja fyysisten tarkastusten ja hallinnollisten muodollisuuksien helpottamisesta tavarakuljetuksissa jäsenvaltioiden välillä 1 päivänä joulukuuta 1983 annetun neuvoston direktiivin 83/643/ETY (EYVL L 359, s. 8) tulkinnasta, sellaisena kuin direktiivi on muutettuna 15 päivänä joulukuuta 1986 annetulla neuvoston direktiivillä 87/53/ETY (EYVL 1987 L 24, s. 33).

2 Ennakkoratkaisukysymykset on esitetty asiassa, jossa vastakkain ovat selvitystilassa oleva italialainen yhtiö, Aprile Srl (jäljempänä Aprile) ja Amministrazione delle Finanze dello Stato (taloushallintovirasto, jäljempänä Amministrazione), jossa Amministrazione kieltäytyy palauttamasta Aprilelle tullaustoimenpiteiden yhteydessä yhteisön oikeuden vastaisesti perittyjä maksuja.

3 Asiassa 340/87, komissio vastaan Italia, 30.5.1989 antamassaan tuomiossa (Kok. 1989, s. 1483) ja asiassa C-209/89, komissio vastaan Italia, 21.3.1991 antamassaan tuomiossa (Kok. 1991, s. I-1575) yhteisöjen tuomioistuin totesi, että Italian tasavalta oli jättänyt noudattamatta perustamissopimuksen vaikutukseltaan vastaavien maksujen kieltoa koskevia määräyksiä periessään yhteisön sisäisessä kaupassa taloudellisilta toimijoilta maksun sellaisista tarkastuksista ja hallinnollisista muodollisuuksista, jotka oli suoritettu direktiivin 83/643/ETY, sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 87/53/ETY, mukaisina rajalla olevien tullaustoimistojen aukioloaikoina, ja vaatiessaan suoritettaessa yhteisön sisäistä kauppaa koskevia tullaustoimenpiteitä samanaikaisesti usealle yritykselle, että jokainen yritys maksaa korvauksen, joka on epäsuhteessa suoritettujen palvelujen kustannukseen.

4 Italian tasavalta noudatti edellä mainittuja tuomioita sopeuttaessaan säädöksensä siten, että muutokset tulivat voimaan sekä 13.6.1991 että 1.11.1992 alkaen. Nämä muutokset eivät kuitenkaan vaikuttaneet ennen niiden voimaantuloa vallinneeseen tilanteeseen eivätkä siihen, että virasto olisi palauttanut taloudellisille toimijoille tullaustoimistojen yhteisön oikeuden vastaisesti perimiä maksuja.

5 Asiakirja-aineistosta ilmenee, että Aprile, joka toimi tulliasiamiehenä Milanon lentokentällä ja joka asetettiin konkurssiin 20.10.1992, maksoi italialaiselle virastolle 933 200 Italian liiraa (ITL) korvauksena 22.11.—24.11. ja 26.11.1990 suoritetuista tullaustoimenpiteistä sellaisten kansallisten säädösten perusteella, joiden yhteisön oikeuden vastaisuus oli todettu edellä mainituissa kahdessa tuomiossa.

6 Konkurssipesän uskottu mies nosti 30.3.1994 kanteen Giudice conciliatore di Milanossa näiden 933 200 ITL:n palauttamiseksi.

7 Amministrazione katsoi tässä tuomioistuimessa, että kanne ei ollut perusteltu. Toisaalta Italian Euroopan yhteisöihin kuulumisesta aiheutuvien velvoitteiden täyttämisestä 29 päivänä joulukuuta 1990 annetun lain nro 428 (GURI nro 10, täydennysosa 12.1.1991) 29 pykälän 2 momentissa säädetyt edellytykset eivät täyttyneet, koska riidanalaisten tullaustoimenpiteiden kustannukset eivät olleet jääneet Aprilen rasitteeksi, sillä Aprile oli kohdistanut kustannukset kolmansien osapuolien maksettavaksi. Toisaalta tuonti, josta maksut perittiin, koski osittain kolmansista maista, erityisesti Euroopan vapaakauppaliitosta (jäljempänä EFTA), peräisin olevia tavaroita, joten yhteisön oikeutta ei voitu soveltaa kanteeseen kokonaisuudessaan.

8 Yhteisön oikeudesta poiketen 27.1.1991 voimaan tulleen edellä mainitun lain 29 pykälän 2 momentin mukaan yhteisön oikeuden vastaisten kansallisten säännösten perusteella perittyjen maksujen palauttaminen on riippuvainen siitä, onko

taloudellisen toimijan rasitukseksi koitunut taakka siirtynyt kolmansien rasitukseksi, jotta palautusta vaativa osapuoli ei saisi perusteetonta taloudellista etua. Asiakirja-aineistosta käy ilmi, että Italian tuomioistuimilla on tapana olettaa, että rasitus on siirtynyt kolmansille. Sitä paitsi kysymyksessä oleva säännös soveltuu joka tapauksessa, vaikka palautus koskisi ennen lain voimaantuloa maksettuja maksuja. Lopuksi tullaustoimenpiteiden yhteydessä suoritettuja maksuja koskevia palautusvaatimuksia koskee kolmen vuoden vanhentumisaika, vaikka yhteisön oikeuden mukainen vanhentumisaika on kymmenen vuotta.

9 Giudice conciliatore di Milanon 26.4.1994 tekemällään päätöksellä yhteisöjen tuomioistuimelle esittämät viisi ennakkoratkaisukysymystä koskevat toisaalta 29.12.1990 annetun lain edellä mainittujen säännösten arviointia yhteisön oikeuden kannalta (ensimmäinen, toinen ja kolmas kysymys), ja toisaalta direktiivin 83/643/ETY, sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 87/53/ETY, sekä perustamissopimuksen vaikutukseltaan vastaavien maksujen kieltoa koskevien määräysten soveltumista kolmansien maiden kanssa käytävään kauppaan (neljäs ja viides kysymys).

10 Giudice conciliatore di Milanon 5.5.1995 tekemän päätöksen mukaan, joka saapui yhteisöjen tuomioistuimen kirjaamoon 8.5.1995, Amministrazione myönsi pääasian oikeudenkäynnissä, että 29.12.1990 annetun lain 29 pykälää ei voitu soveltaa Aprilen palautusvaatimukseen ottaen huomioon kanteen kohteena olevien maksujen muu kuin veronluonteisuus ja totesi, että vastaaja näin ollen peruu tähän säännökseen perustuvan kannetta vastaan esittämänsä väitteen.

11 Näissä olosuhteissa Giudice conciliatore di Milano katsoi 5.5.1995 tekemässään päätöksessä, että vastaus kolmeen ensimmäiseen ennakkoratkaisukysymykseen oli tarpeeton ja pyysi yhteisöjen tuomioistuimen ratkaisua vain 26.4.1994 tekemällään päätöksellä esittämiinsä neljänteen ja viidenteen kysymykseen.

12 Ennakkoratkaisukysymykset kuuluvat seuraavasti:

1. "Onko direktiivin 83/643/ETY säännöksiä sovellettava niiden ETY:n asetusten mukaisesti, jotka on annettu Euroopan talousyhteisön ja EFTA-maiden välisten sopimuksien ja näitä sopimuksia täydentävien lisäpöytäkirjojen ja niiden muutoksien soveltamisesta yhteisön alueella, myös tullaustoimenpiteisiin ETY:n ja EFTA:n välisessä kaupassa näissä sopimuksissa ja niiden myöhemmissä muutoksissa määriteltyjen tuotteiden osalta? Erityisesti kun kysymyksessä ovat ETY:n ja EFTA:n välisissä sopimuksissa tarkoitettuja tuotteita koskevat tullaustoimenpiteet, onko jäsenvaltion lainsäädäntö, sellaisena kuin se on 8.5.1985 annetun DPR nro 254:n 15 pykälässä ja 23.1.1973 annetun DPR nro 43:n 11 pykälän toisen momentin b kohdassa, edellä mainittujen johdannaisen yhteisön oikeuden säännösten mukainen, siltä osin kuin tässä lainsäädännössä säädetään 1.12.1983 annetun direktiivin 83/643/ETY 5 artiklan 1 kohdan toisen luetelmakohdan säännösten vastaisesti, että rajalla olevien tullaustoimistojen aukioloajat rajoitetaan kuuteen tuntiin maanantaista perjantaihin ja että tämän edellä mainitun tavallisen aukioloajan ulkopuolella suoritetuista tullaustoimenpiteistä voidaan vaatia 'palvelumaksua'?" (Neljäs kysymys.)

2. "Jotta täydennettäisiin ja selvennettäisiin yhteisöjen tuomioistuimen asiassa C-209/89, komissio vastaan Italia, 21.3.1991 antamaa tuomiota nimenomaisesti yhteisön sisäisestä kaupasta: voidaanko tässä tuomiossa esitettyjä periaatteita soveltaa myös kolmansien maiden kanssa käytävään kauppaan ja EFTA-maiden kanssa käytävään kauppaan niiden ETY:n perustamissopimuksen määräysten perusteella, jotka koskevat tulleja vaikutukseltaan vastaavien maksujen kieltoa, tulliliittoa ja yhteistä tullitariffia, ja muiden johdannaisen yhteisön oikeuden säädösten perusteella? Erityisesti onko edellä mainittujen yhteisön oikeuden säädösten vastaista, että tullaustoimenpiteiden osalta kolmansien maiden kanssa käytävässä kaupassa jäsenvaltio ottaa käyttöön ja/tai ylläpitää sellaista

kansallista sääntelyä kuin 29.7.1971 annetut Decreti Ministerialit (GURI nro 193, 31.7.1971) ja 30.1.1979 (GURI, 5.2.1979), joiden mukaan yksityiset joutuivat maksamaan 'tavallisen aukioloajan ulkopuolella' suoritettujen palvelujen hinnan, joka ei perustunut tulliviranomaisen vaatimia ja samanaikaisesti suoritettuja tullaustoimenpiteitä varten todella töissä olleen henkilökunnan palkkakustannuksiin, vaan joka oli kertakorvaus jokaisesta vaaditusta tullaustoimenpiteestä laskettuna kalleimman palvelun luonteen ja keston mukaan ja jota laskettaessa ei otettu huomioon kaikkia muita tulliviranomaisen vaatimista ja samaan aikaan suoritettavista tullaustoimenpiteistä erikseen maksettavia maksuja?" (Viides kysymys.)

Tutkittavaksi ottaminen

13 Italian hallituksen mukaan ennakkoratkaisukysymyksiä ei voida ottaa tutkittavaksi, koska ne ovat abstrakteja, ne eivät ole asiaankuuluvia eivätkä tarpeellisia pääasian ratkaisun kannalta. Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin oli tosiasiassa laiminlyönyt tarkentaa, mistä kolmansista maista ne tavarat olivat peräisin, joille määrättyjen maksujen palauttamista Aprile vaatii.

14 On huomattava, että riidanalainen maahantuonti ei selvästikään koskenut pelkästään jäsenvaltioista peräisin olevia tuontitavaroita. Ennakkoratkaisupyyntöä koskevasta päätöksestä käy ilmi, että Amministrazione itse katsoi pääasiassa, että osa Aprilen tuomista tavaroista, joista perityn maksun palauttamista on vaadittu, olivat peräisin kolmansista maista.

15 Tässä tilanteessa Giudice conciliatore di Milano katsoi 26.4.1994 tekemässään päätöksessä tarpeelliseksi pyytää yhteisöjen tuomioistuimelta ratkaisua siitä, voidaanko direktiivin 83/643/ETY säännöksiä, sellaisena kuin ne ovat muutettuna direktiivillä 87/53/ETY, sekä edellä mainitussa 21.3.1991 annetussa tuomiossa

ilmaistuja periaatteita tulleja vaikutukseltaan vastaavien maksujen kiellosta soveltaa myös kolmansien maiden kanssa käytävään kauppaan.

16 Perustamissopimuksen 177 artiklan mukaisen yhteisöjen tuomioistuimen ja kansallisten tuomioistuinten välisessä yhteistyössä vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan vain sen kansallisen tuomioistuimen, jossa asia on vireillä ja joka on vastuussa päätöksestä ennakkoratkaisupyynnön esittämisestä, on arvioitava jokaisen asian erityispiirteet huomioon ottaen sekä ennakkoratkaisun tarve pääasian ratkaisun kannalta että yhteisöjen tuomioistuimelle esitettävät kysymykset (ks. esimerkiksi asia C-127/92, Enderby, tuomio 27.10.1993, Kok. 1993, s. I-5535, 10 kohta).

17 Siten kun kansallisen tuomioistuimen esittämät kysymykset koskevat yhteisön oikeuden säännöksen tulkintaa, yhteisöjen tuomioistuin on periaatteessa velvollinen antamaan ratkaisun (ks. asiassa C-83/91, Meilicke, tuomio 16.7.1992, Kok. 1992, s. I-4871, 24 kohta).

18 Mitä tulee niihin olosuhteisiin, joissa kansallinen tuomioistuin pyytää yhteisöjen tuomioistuimen ratkaisua esillä olevassa asiassa, on selvää, että kansallinen tuomioistuin ei ole täydellisesti esittänyt sitä tosiasiallista ja oikeudellista tilannetta, joihin sen esittämät ennakkoratkaisukysymykset liittyvät, erityisesti siltä osin kuin se ei ole täsmentänyt, mistä kolmansista maista esillä olevat tavarat olivat peräisin.

19 Kuitenkaan tämä seikka ei ole sen luonteinen, että esitettyjä kysymyksiä ei voitaisi ottaa tutkittavaksi, kun on selvää, että osa Aprilen tuomista palautusvaatimuksen kohteena olevien maksujen rasittamista tuotteista oli peräisin kolmansista maista.

20 Sen sijaan että yhteisöjen tuomioistuimen ratkaisua olisi pyydetty pelkästään oletetusta ongelmasta, yhteisöjen tuomioistuimella on näissä olosuhteissa riittävästi tietoja pääasian kanteen kohteena olevasta tilanteesta, jotta se voisi tulkita yhteisön oikeuden sääntöjä ja vastata sille esitettyihin kysymyksiin hyödyllisesti.

21 Siten kansallisen tuomioistuimen ratkaistavaksi jää siellä vireillä olevan asian tosiasiallisten olosuhteiden perusteella kysymyksessä olevien tavaroiden tarkka alkuperä pitämällä lähtökohtanaan sitä oikeudellista järjestelmää, johon tavarat kuuluvat.

Ensimmäinen ennakkoratkaisukysymys

22 Tällä kysymyksellään ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin pyrkii selvittämään pääasian osalta, onko direktiiviä 83/643/ETY, sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 87/53/ETY, ja erityisesti sen 5 artiklan 1 kohdan a alakohdan toisen luetelmakohdan säännöksiä sovellettava myös kolmansista maista, erityisesti EFTA-maista, peräisin olevien tavaroiden tullaustoimenpiteisiin.

23 Direktiivi 83/643/ETY, sellaisena kuin se on muutettuna, on annettu nimensä mukaisesti "fyysisten tarkastusten ja hallinnollisten muodollisuuksien helpottamisesta tavarakuljetuksissa jäsenvaltioiden välillä".

24 Direktiivin 83/643/ETY 1 artiklan 1 kohdassa säädetään

"Tätä direktiiviä sovelletaan fyysisiin tarkastuksiin ja hallinnollisiin muodollisuuksiin, jäljempänä 'tarkastukset' ja 'muodollisuudet', tavarakuljetuksissa, jotka ylittävät:

— yhteisön sisäisen rajan

tai

— yhteisön ulkoisen rajan, kun jäsenvaltioiden välinen kuljetus edellyttää kauttakulkua kolmannen maan läpi,

edellä sanotun kuitenkaan rajoittamatta yhteisön yleisten tai erityisten säädösten erityissäännöksien soveltamista." [1]

25 Siten tämän direktiivin säännöksiä sovelletaan vain yhteisön sisällä tapahtuvaan tavarakuljetukseen eikä kolmansien maiden kanssa käytävään kauppaan.

26 Kysymyksessä olevan direktiivin johdanto-osassa vahvistetaan tämä tulkinta.

27 Kuten direktiivin 1 artiklan 1 kohdan sanamuodosta käy ilmi, tämä tulkinta ei kuitenkaan estä sitä, että kolmansien maiden kanssa käytävää kauppaa koskevissa yhteisön säädöksissä olisi tätä asiaa koskevia erityissäännöksiä.

28 Siten ensimmäiseen ennakkoratkaisukysymykseen on vastattava, että direktiivi 83/643/ETY, sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 87/53/ETY, ja erityisesti sen 5 artilan 1 kohdan a alakohdan toinen luetelmakohta ei sovellu kolmansista

1 — Suomennettu yhteisöjen tuomioistuimessa.

maista, erityisesti EFTA-maista, peräisin olevien tavaroiden tullaustoimenpiteisiin, edellä sanotun kuitenkaan rajoittamatta voimassa olevien tiettyjen kolmansien maiden kanssa käytävää kauppaa koskevien yhteisön säännösten soveltamista.

Toinen ennakkoratkaisukysymys

29 Tällä kysymyksellään ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin pyrkii selvittämään pääasian osalta, onko edellä mainitussa yhteisöjen tuomioistuimen 21.3.1991 antamassa tuomiossa esitettyjä yhteisön sisäistä kauppaa koskevia periaatteita, erityisesti tulleja vaikutukseltaan vastaavien maksujen kieltoa sovellettava myös kolmansien maiden ja erityisesti EFTA-maiden kanssa käytävään kauppaan.

30 Tässä tuomiossa yhteisöjen tuomioistuin katsoi, että Italian tasavalta oli jättänyt noudattamatta perustamissopimuksen 9, 12, 13 ja 16 artiklan kieltoa vaikutukseltaan vastaavista maksuista soveltaessaan vuosina 1971 ja 1979 annettuja säädöksiä, joiden mukaisesti jokainen yritys joutui erikseen maksamaan yhden tunnin palvelua vastaavan kertakorvauksen sellaisista tullialueen ulkopuolella tai tavallisten aukioloaikojen ylittävänä aikana suoritettavista palveluista, joita suoritettiin usealle yritykselle samaan aikaan yhteisön sisäistä kauppaa koskevia tullausmuodollisuuksia täytettäessä.

31 Jotta ennakkoratkaisupyynnön esittäneelle tuomioistuimelle annettava vastaus olisi sille hyödyllinen, on tarpeen tutkia toisaalta, onko jäsenvaltioilla oikeus ottaa käyttöön yksipuolisesti vaikutukseltaan vastaavia maksuja kolmansien maiden kanssa käytävässä kaupassa ja toisaalta, mikä on tällaisia maksuja koskevan kiellon ulottuvuus, kun tällainen kielto sisältyy yhteisön ja kolmansien maiden välillä tehtyihin sopimuksiin tai yhteisön kolmansien maiden kanssa käytävää kauppaa koskeviin säädöksiin.

32 Ensimmäisen kysymyksen osalta on muistettava, että tulliliitto, joka perustamissopimuksen 9 artiklan mukaisesti käsittää kaiken tavaroiden kaupan, sisältää yhteisen tullitariffin, jolla pyritään tasoittamaan yhteisön ulkorajalla kolmansista maista peräisin olevista tavaroista perittävät maksut, jotta vältettäisiin tavaravirtojen siirtyminen kolmansien maiden kanssa käytävässä kaupassa ja kaikenlainen tavaroiden vapaan liikkuvuuden rajoittuminen jäsenvaltiossa tai kilpailuolosuhteiden vääristyminen taloudellisten toimijoiden kesken.

33 Yhteinen kauppapolitiikka, joka perustuu perustamissopimuksen 113 artiklan mukaisesti yhtenäisiin periaatteisiin etenkin tullien muuttamisessa, tulli- ja kauppasopimusten tekemisessä ja vapauttamista koskevien toimenpiteiden yhtenäistämisessä, merkitsee kolmansien maiden kanssa käytävään kauppaan vaikuttavien kansallisten veronluonteisten ja kaupallisten eroavuuksien poistamista.

34 Yhteisön tullialueen ainutlaatuisuutta ja yhteisen kauppapolitiikan yhtenäisyyttä loukattaisiin, jos jäsenvaltiot voisivat periä yksipuolisesti kolmansista maista peräisin olevilta tavaroilta tulleja vaikutukseltaan vastaavia maksuja.

35 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaisesti jäsenvaltioilla ei ole oikeutta myöskään lisätä kansallisia maksuja yhteisön säädösten nojalla maksettaviin maksuihin, jotta yhteisön säädösten tarpeellinen yhdenmukaisuus ei heikkenisi (ks. erityisesti asia 70/77, Simmenthal, tuomio 28.6.1978, Kok. 1978, s. 1453; asia 266/81, Siot, tuomio 16.3.1983, Kok. 1983, s. 731; asiat 267/81, 268/81 ja 269/81, SPI ja Sami, tuomio 16.3.1983, Kok. 1983, s. 801 ja edellä mainittu asia komissio v. Italia, tuomio 30.5.1989).

36 Jotta varmistettaisiin, että verotuksella on yhtenäinen vaikutus kaikissa jäsenvaltioissa kolmansien maiden kanssa käytävään kauppaan, ainoastaan yhteisö on toimivaltainen määräämään, ja tässä käsiteltävänä olevassa asiassa muuttamaan, kolmansista maista peräisin olevista tavaroista perittävien verojen ja maksujen suuruutta.

37 Siten jäsenvaltiot eivät voi ainoastaan kansallisen lainsäädännön nojalla periä vaikutukseltaan vastaavia maksuja kolmansien maiden kanssa käytävässä kaupassa.

38 Toisen kysymyksen osalta on otettava huomioon, kuten julkisasiamies on katsonut ratkaisuehdotuksensa 43 ja 44 kohdassa, että vaikutukseltaan vastaavien maksujen kielto on otettu nimenomaisesti tiettyihin yhteisön ja yhden tai useamman kolmannen maan tekemiin kahden- tai monenvälisiin sopimuksiin kaupan esteiden poistamisesta, samoin kuin yhteistä eri maataloustuotteiden markkinajärjestelyä sekä kolmansien maiden kanssa käytävää kauppaa koskeviin neuvoston asetuksiin.

39 Tämän mukaisesti ei ole olemassa mitään perustetta tulkita tulleja vaikutukseltaan vastaavien maksujen kieltoa eri tavalla yhteisön sisäisessä ja kolmansien maiden kanssa käytävässä kaupassa, joita tällaiset sopimukset tai alakohtaiset säädökset koskevat.

40 Itse asiassa tällaisilla sopimuksilla pyritään lujittamaan ja laajentamaan jo olemassa olevia sopimuspuolten välisiä taloudellisia suhteita ja tässä tarkoituksessa poista-

maan kaupan esteet, joita tuontitullit ja niihin läheisesti liittyvät vaikutukseltaan vastaavat maksut muodostavat. Tällaisilta sopimuksilta riistettäisiin merkittävä osa niiden tehokkaasta vaikutuksesta, jos sopimuksissa olevaa vaikutukseltaan vastaavan maksun käsitettä pitäisi tulkita perustamissopimuksessa olevaa samaa käsitettä suppeammin (ks. asia C-163/90, Legros ym., tuomio 16.7.1992, Kok. 1992, s. I-4625, 26 kohta).

41 Saman päättelyn täytyy soveltua vielä suuremmalla syyllä yhteisestä maatalouden markkinajärjestelystä annetuissa kolmansien maiden kanssa käytävää kauppaa koskevissa asetuksissa olevan vaikutukseltaan vastaavia maksuja koskevan kiellon ulottuvuuden määrittelemiseksi (ks. esim. asia 43/71, Politi, tuomio 14.12.1971, Kok. 1971, s. 1039, 7 kohta).

42 Kaikesta edellä olevasta seuraa, että toiseen ennakkoratkaisukysymykseen on vastattava, että jäsenvaltiot eivät voi yksipuolisesti ottaa käyttöön vaikutukseltaan vastaavia maksuja kolmansien maiden kanssa käytävässä kaupassa. Jos vaikutukseltaan vastaavien maksujen kielto on yhteisön ja yhden tai useamman kolmannen maan tekemässä kahden- tai monenvälisessä kaupan esteiden poistamista koskevassa sopimuksessa tai yhteisestä eri maataloustuotteiden markkinajärjestelystä annetuissa kolmansien maiden kanssa käytävää kauppaa koskevissa neuvoston asetuksissa, tämän kiellon ulottuvuus on sama kuin yhteisön sisäisessä kaupassa.

Oikeudenkäyntikulut

43 Huomautuksensa yhteisöjen tuomioistuimelle esittäneille Tanskan ja Italian hallitukselle sekä Euroopan yhteisöjen komissiolle aiheutuneita oikeudenkäyntikuluja ei voida määrätä korvattaviksi. Koska esitetty oikeudenkäyntikuluvaatimus kuuluu pääasian asianosaisten osalta kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevaan oikeudenkäyntiin, kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto)

on ratkaissut 26.4.1994 Giudice conciliatore di Milanon esittämät kysymykset, sellaisina kuin ne ovat 5.5.1995 tehdyllä päätöksellä muutettuna, seuraavasti:

1) **Fyysisten tarkastusten ja hallinnollisten muodollisuuksien helpottamisesta tavarakuljetuksissa jäsenvaltioiden välillä 1 päivänä joulukuuta 1983 annettu neuvoston direktiivi 83/643/ETY, sellaisena kuin se on muutettuna 15 päivänä joulukuuta 1986 annetulla neuvoston direktiivillä 87/53/ETY, ja erityisesti sen 5 artilan 1 kohdan a alakohdan toinen luetelmakohta ei sovellu kolmansista maista, erityisesti EFTA-maista, peräisin olevien tavaroiden tullaustoimenpiteisiin, edellä sanotun kuitenkaan rajoittamatta voimassa olevia tiettyjen kolmansien maiden kanssa käytävää kauppaa koskevien yhteisön säännösten soveltamista.**

2) **Jäsenvaltiot eivät voi yksipuolisesti ottaa käyttöön vaikutukseltaan vastaavia maksuja kolmansien maiden kanssa käytävässä kaupassa. Jos vaikutukseltaan vastaavien maksujen kielto on yhteisön ja yhden tai useamman kolmannen maan tekemässä kahden- tai monenvälisessä kaupan esteiden poistamista koskevassa sopimuksessa samoin kuin yhteisestä eri maataloustuotteiden markkinajärjestelystä annetuissa kolmansien maiden kanssa käytävää kauppaa koskevissa neuvoston asetuksissa, tämän kiellon ulottuvuus on sama kuin yhteisön sisäisessä kaupassa.**

Schockweiler Kakouris Murray

Hirsch Ragnemalm

Julistettiin Luxemburgissa 5 päivänä lokakuuta 1995.

R. Grass

kirjaaja

F. A. Schockweiler

kuudennen jaoston puheenjohtaja